

Дойката.—

След плавне, сър? добре, ще бъде там.

Ромео.—

И ти, добра ми ми дойке, ще почакаш  
зад манастирската стена, където  
ще те намери в тоя час слугата  
и стълба от въже ще докесе.

То ще те изведе из възвисен  
към своето блаженство в тайна доба.

Прощавай! Върна ти бива, награда  
за грижите от мене ще получиш.—  
Поклон на младата ти господарка!

Дойката.—

Дано ви бог закрие! — Грейте, сър!

Ромео.—

Що има, скъпа дойке?

Дойката.—

Дали с верен вашният служител?  
Намн сте чули? — тайната не бива  
пред никого да се разкрива?

Ромео.—

Късна се, верен е като столана.

Дойката.—

Добре, сър, моята господарка е най-сладка  
леди. — Господи! когато беше малко дете —  
О, в града имахме един благородник, некой си Па-  
рис, който искаше да я откажи; но тя, добрата  
душница, по-скоро би искала да види една краба,  
истинска краба, отколкото да види него. Поне-  
кога я ядосвам, казвам ѝ, че тъкмо Парис е  
мъж за нея; но, уверявам ви, кара ми ѝ твоя,